

REVIFAXEN

NYHEDSBREV OM SKATTER OG AFGIFTER
Nummer 1471 af 1/6 2021

Landsretsdom om entreprisekontrakt contra arbejdsudleje

Østre Landsret har afsagt en principiel dom i den første sag om arbejdsudleje for håndværksopgaver siden stramningen af arbejdsudlejereglerne i 2012. Landsretten fandt, at håndværksopgaverne blev udøvet som et naturligt led i ejendomsselskabernes drift mv., og opgaverne var i øvrigt ikke tilstrækkeligt udskilt, hvorfor der var tale om leje af arbejdskraft. Dommen er indbragt for Højesteret.

Arbejdsudleje for håndværksopgaver (SKM2021.187.ØLR).

Sagen drejede sig om to ejendomsselskaber, der indgik i en dansk koncern. Selskaberne ejede 13 ejendomme med 81 lejere og et samlet areal på 68.930 m².

Ejendomsselskaberne havde indgået i alt 25 entreprisekontrakter med to udenlandske selskaber blandt andet lydende på istandsættelse, malerarbejde, tømrerarbejde, byggepladsrengøring, murerarbejde, nedrivning, gipsarbejde, fugearbejde, betonarbejde og vinduesmontage fordelt på forskellige ejendomme i koncernens ejendomsportefølje. De byggematerialer mv., der blev anvendt til brug for de nævnte arbejder, blev indkøbt af et indkøbsselskab i den danske koncern.

Hverken de to ejendomsselskaber eller andre selskaber i den danske koncern havde håndværkere ansat, der kunne udføre den regelmæssige istandsættelse og vedligeholdelse af udlejningsejendommene.

Østre Landsret skulle tage stilling til, hvorvidt de indgåede entreprisekontrakter kunne godkendes som sådan, eller om der var tale om leje af arbejdskraft.

Landsretten fandt, at håndværksopgaverne blev udøvet som et naturligt led i selskabernes drift og derfor udgjorde en integreret del af selskabernes virksomhed, selv om de ikke udgjorde

ejendomsselskabernes kerneydelse. Desuden var det landsrettens opfattelse, at håndværksopgaverne ikke var tilstrækkelig udskilt fra ejendomsselskabernes respektive forretningsområder. Landsretten fastslog i den forbindelse, at selskaberne reelt bar ansvaret og risikoen for arbejdsresultatet. Landsretten lagde vægt på, at de indgåede kontrakter alene indeholdt helt overordnede og generiske angivelser af de håndværksopgaver, der skulle leveres, og at selskaberne udøvede et tæt tilsyn med arbejdets udførelse. Landsretten lagde endvidere vægt på, at der var tale om relativt ukomplicerede opgaver, og at retten til at udvælge de rette personer og deres kvalifikationer derfor var af begrænset betydning.

Selv om ejendomsselskaberne ikke udøvede sædvanlige arbejdsgiverbeføjelser over de udenlandske ansatte og ikke kunne bestemme den måde, arbejdet skulle udføres på, eller hvem eller hvor mange personer der skulle udføre arbejdet, fandt landsretten efter en samlet vurdering, at de opgaver, der blev udført af den udenlandske arbejdskraft, i skatteretlig henseende måtte anses for arbejdsudleje.

Ejendomsselskaber havde gjort gældende, at hvis landsretten fandt, at der var tale om arbejdsudleje, så hæftede de to danske selskaber ikke for arbejdsudlejesskatten og AM-bidrag. Landsretten fandt ikke, at selskaberne havde godtgjort, at de ikke havde udvist forsømmelighed ved ikke at indeholde arbejdsudlejesskat og arbejdsmarkedsbidrag, hvorfor de hæftede for skatten.

Kommentarer

Som det er konstateret mange gange før, er det ikke tilstrækkeligt, at der er indgået en aftale i form af en entreprisekontakt. Kontrakterne indeholdt i øvrigt en generel henvisning til, at AB 92 var vedtaget mellem parterne.

Landsretten siger, at den løbende drift af virksomheden med udlejning af fast ejendom, forudsætter en løbende vedligeholdelse og istandsættelse af udlejningsejendommene. Det var derfor landsrettens opfattelse, at de i kontrakterne omhandlede arbejdsopgaver var en integreret del af de danske selskabers virksomhed, selv om det ikke var selskabernes kerneydelse.

Den kendsgerning, at ejendomsselskaberne eller øvrige selskaber i koncernen ikke havde ansat medarbejdere, der kunne udføre de omhandlede opgaver, gjorde ikke, at vedligeholdelsen og istandsættelsen ikke var en integreret del af udlejningsvirksomheden. Da kontraktgrundlaget og de faktiske omstændigheder ikke var gode nok til at anse opgaverne for entreprisarbejde, var konsekvensen, at der var tale om leje af arbejdskraft.

Når der statueres leje af arbejdskraft, hæfter den danske virksomhed, der har lejet de udenlandske medarbejdere, for den manglende afregning af medarbejdernes skat. Dette gælder også, selv om den samlede faktura til det udenlandske selskab er betalt. Kun i de tilfælde, hvor den danske virksomhed kan godtgøre, at den ikke har udvist forsømmelighed ved ikke at indeholde skat, slipper den for hæftelsen. Efter praksis at dømme er det så godt som umuligt at vride sig ud af denne hæftelse.

Med venlig hilsen

Skatteafdelingen
REVITAX A/S

Ewaldsgade 5
2200 København N
Telefon 3391 2201